

Bassan og Raghad: Velkommen hjem!

Olivia og Thimothee har syv barn og bor i en liten by mellom Lille og Valenciennes i Frankrike. De har åpnet sitt hjem for en kristen familie fra Irak: Bassan og Raghad med tre barn på 9, 7 og 3 år, som måtte flykte fra Karakoch i august.

16.09.2015

[Lenke til hva paven sier om å ta imot flyktninger \(på svensk\).](#)

[Hyrdebrev fra de nordiske biskoper](#)

"De har okkupert kirkene og tatt korsene"

Olivia forteller: "I begynnelsen av august ringte en venn som er prest, og fortalte om den fortvilte situasjonen for hundrevis av kristne irakere som hadde søkt tilflukt i Erbil, hovedstaden i Kurdistan. Mange hadde flyktet om natten, uten å få med seg noe.

Bassan og Raghad og deres tre barn hadde forlatt byen Karakoch, nær Mosul, hvor de fleste kristne i Irak bodde. Jihadistene fra IS hadde tatt makten der, og titusenvise av innbyggerne flyktet for å komme unna krigføringen.

Patriarken av Kaldea, Louis Sako, uttalte at mer enn 100 000 kristne flyktet fra byene som var falt i Jihadistenes makt: "Kirkene er okkupert og de har tatt korsene".

Karakoch var en kristen by mellom Mosul, den viktigste byen til IS, og Erbil, hovedstaden i Kurdistan.

"Situasjonen var tragisk", forteller Olivia, "og vi følte oss virkelig berørt av dette ropet om hjelp fra våre kristne brødre og søstre, døpt som oss og forfulgt for sin tro. Og som nå sto der uten noen ting".

"Vi kan få plass til dem hjemme hos oss."

"Men i begynnelsen var vi ikke helt sikre på om vi kunne klare det. Vi har syv barn og huset er ikke så veldig stort ... Vi snakket om hvordan vi skulle ordne det, og fant ut at det ikke ville bli lett."

Vår venn lette etter plass til ni familier. Mens vi vurderte saken, sa mine svigerforeldre ja til å ta imot en gruppe. Da forsto vi at vi ikke kunne nøle lenger, og våre eldste barn på 14 og 15 år maste på oss for å få oss til å

ta en avgjørelse: "Vi kan få plass til dem, det er bare å organisere huset på en annen måte, og vi kan sikkert få noen til å hjelpe oss".

Siden situasjonen var så prekær, ordnet Frankrike med asyl for de kristne fra øst på rekordtid.

Papirarbeidet var enkelt, Bassan og Raghad og deres tre barn kom kort tid etter at vi hadde garantert for dem på konsulatet.

"To familier, samme glede"

"De har fått noen værelser i huset som de selv disponerer, og vi har organisert vår felles hverdag. De snakker ikke fransk, men faren til Bassam var lærer i engelsk i Irak, så slik kan vi kommunisere.

De kom en lørdag, som jeg aldri vil glemme. Alle var veldig rørt. Vi følte vi hadde noe til felles: Vi var alle døpt i Jesu navn. Ofte tenker jeg på hvordan det ville være å være i deres

situasjon og tenker at det er naturlig å få hjelp".

Barna begynte på skolen etter et par dager. De ble godt mottatt og føler seg integrert. Bassan og Raghad holder på å lære seg fransk, og litt etter litt organiserer de livet sitt. Min mann og jeg snakker ofte om hvor takknemlige vi er for at vi bestemte oss for å ta imot dem, og hvor glade vi er for å ha gitt barna våre et godt eksempel.

Vennskapet mellom familiene vokser dag for dag. Vi er meget sammen: måltidene, skoleveien, innkjøp. Barna kommer godt overens og leker ofte sammen.

Bassam og Raghad ønsker virkelig å finne seg til rette i Frankrike, og å få seg arbeid. Det at de bor i en fransk familie, gjør det også lettere for dem å bli kjent med vår kultur.

Livet går greit, mye takket være deres takt og finfølelse. De klager aldri. Og om det oppstår noen vanskeligheter, hjelper spiritualiteten til Opus Dei, som både min mann og jeg tilhører, oss med å se Guds vilje i alt som skjer i det daglige liv. Slik holder vi humøret oppe. Takket være Gud i himmelen er vi to familier som tar del i den samme glede".

.....